

ikke om, at vore gode Modstandere nok skal betages Lysten til at gaa paa nye Eventyr, naar de nu gennem vore Møder faar lært Landets Stemning rigtig at kende! . . . Mener I ikke ogsaa det, Venner?"

De fire af Raadets Medlemmer udtrykte atter deres fulde Tilslutning; og denne urokkede Frimodighed paa-virkede tilsidst Emanuel, saa han blev roligere. Han var iøvrigt ikke vant til at tage Ordet under de politiske Forhandlinger. Hans Syn for Betydningen af Folkesagens politiske Side var sent og vanskeligt bleven vakt; og det var alene paa Grund af hans store Fortjenester paa ganske andre Omraader, at Menigheden havde hædret ham med Indvælgelse i dens politiske Raad. Han havde endnn bestandig ondt ved at fatte Interesse for de daglige Debatter paa Rigsdag og i Aviser eller for denne „Taktik“, som Sogneraadsformanden og de andre til-lagde saa stor Betydning. Han kunde aldrig faa sig selv til at tvivle om, at Retten — som der stod i Salmen — „jo vandt sin Sejr, naar Gud det saa behaged“; og han havde ingen synderlig Tillid til, at selv de snildeste Paafund eller Fortolkninger formaaede enten at fremskynde eller forhale den.

Paa Forslag af den ene Skibberupgaardmand vedtoges det dernæst, at man — for at give Mødet for-øget Betydning — skulde indbyde et Par fremmede Talere. Et Øjeblik tænkte man paa at henvende sig til Kresens egen Folketingsmand, den gamle Bisp. Men skønt denne under de senere Tidens stormende Rigs-dagsdebatter flere Gange havde røbet, at han under Fløjelsornatet og Diplomatifrakken endnu bar sin Ungdoms røde Garibaldiskjorte temmelig ubleget, havde han hidtil ikke været at formaa til at forlade, hvad han med et Smil kaldte sit „arkimediske“ Standpunkt udenfor Partierne; og man blev derfor hurtig enig om at opgive denne Plan som frugtesløs. Derimod mente man at have Haab om at kunne formaa et Par andre fremragende demokratiske Rigsdagsmænd til at give